

Думите, които четеш сега, са предназначени само за теб...

Evergrey, Madness Caught Another Victim

Има две теми, за които си струва да се пише: любов и смърт.

Автор забравен

Пътувай и не казвай на никого, изживей истинска любов и не казвай на никого, живей щастливо и не казвай на никого – хората разрушават хубавите неща.

Халил Джубран

Without deviation from the norm, progress is not possible.¹

Frank Zappa

With my voice

I am calling you²

Nick Cave & The Bad Seeds, Jesus Alone

Това обаче не е любовна книга
Не твърде
Не изцяло

·
·
·

Разпадам се на разкази

·
·
·

Кого търсиш, когато ти се плаче?

Тишината я събуди

*Misery's the key to all religion, power is
the key to every war.*³

Savia, Soen

Masters Of War, Bob Dylan

*... to watch things die from a distance.*⁴

Tool, Vicarious

– *На кого се молиш?*

– *На който и да ме чува сега...*

Лудия Макс: Пътят на яростта

Тишината я събуди. Тя се стресна, защото една война не свършва просто така, в някой от малките часове на нощта.

Спеше с дрехите, разбира се. Скочи като ухапана от невидими зъби и с ръце на гърдите си се втурна да разтваря врата след врата. Тишината се беше загнездила, а домът ѝ – кух като сърцевина на барабан.

Дръпна щорите – навън също е тихо. Само в димната завеса е закътан бял шум...

Излиза навън и с треперещи пръсти протяга ръка към небето. Вали пепел – черна, парцалива, хладна...

Графитите по сградите отсреща:

Какво е това нещо на име “Любов”?

Другарю, пролей кръвта ми
Животът е страхуване
Чезна, гасна
Искам гора
Избягай от гнездото
Мразим бомбардировачи
Един ден ще излезем от вкъщи
Копелета!

Напръскани набързо в паузите между две бомби, те са поетичното обобщение на цялата ситуация.

Тези графити (нечия увековечена дързост), които бяха по-ярки днес, които беше чела милиони пъти, какво друго да чете? С възхищение местеше очи по думите. Дали е оцелял написалият ги?

Плахо пристъпи с един крак на улицата и излезе. Нищо.

Три крачки. Десет. В краката ѝ – играчка на дете, вял шал, вилица с изкривени зъби, зацапан гребен, износен чорап, кожа на заек, кутия от консервирани домати, стръкчета пирони, глава на лос – беше чула, че ги ловят и ядат. О, лосчета... с притворени очи, залепнали клепащи с лепилото на кръвта, горна устна някак обърната навън и зъбчета, които са с полепнала по тях недоядена храна.

Мирише на опържени гущери. Отдавна мирише само лошо.

Вече не виждаше собствената си врата.

Вървеше с олющените си кубинки с разядени от мишки връзки, хрущеше земята, но тишината не секваше.

Високи исполини от бетон скърцаха от напора на вятъра, който се появи от север и режеше с бръснач. Сините ѝ пръсти, като отливка от гипс, висяха празно до джоба ѝ.

Вървя километри, докато разбере, че единственият жител е именно тя.

Табелата *град Лакония* – *край*, килната като пияна буква П, само постави граница на живота ѝ и тя поседна.

Сега накъде?

Загледа се в хоризонта и видя огромните ограждения. Забърза към тях – стоманени стени, които бяха навсякъде.

Чукна по метала и отзвукът дрънна като гигантска камбана.

– Има ли някой?

За толкова месеци беше забравила страх, надежда, всичко. Но сега я полазиха змиите на страха.

– Някой... якой...кой...кой...кой...

Ехото се сгърчи като лош запис и се върна обратно в ушите ѝ.

– Ехо – хо...хо...хо...хо...

Скърцане на отваряща се врата.

Миниатюрният човек се появи и подаде ръка. Тя се затича, спъна се, падна. Носът ѝ остави кървав отпечатък върху земята, тя се забърса с опакото на восъчните си пръсти, усмихна се и затича отново. Но той изглеждаше все по-далеч, все по-далеч, а гласът ѝ – изсъхнал като сухар, се счупи и падна на земята.

Джуджето стоеше все така с протегнатата ръка. Тя все така тичаше, а разстоянието нарастваше. Въртяха се стените като живи, върти се небето като фуния, всичко кънти, вертиго, гади ѝ се, подпира се на земята и бълва въздух, става, килва се обратно, защото е подвижна пръстта, като подвижен пясък.

Лицето на малкия човек е непроменлива величина, нетрепваща. Ръката му е подканваща, но недосегаема.

Тя тича, тича. Бог вижда отгоре, как една девойка бяга към мираж, плод на упованието. Но краката ѝ са заковани.

А Бог е милосърден като сестра от време оно. С ръка сменя край нея декори от морска вода, езера, избуяли ливади, къщи с живот, лебедово езеро, пуска ѝ класическа музика, Ода на радостта на Бетовен, каква радост, какви ги говориш, Бетовен, който е лек като мус в чаша, когато имаше чаши и мусове. Звезди над нея, пожелай си, нещо, нищо не искам, няма какво, съзвездия, снопчета облаци, топъл дъжд, истин-

ски, разбит сняг, сини пеперуди, тежки ята. Цветове, дъга, хора с усмивки, с гласове, ехтят и лепкат като акациев мед.

Тя се движи из света на някога–но–не–сега...

– Колко още докато стигна спасението?

Завърта се земята за последно и спира внезапно. Всичко се разбърква – птиците се бухват в облаците, дъгата реже цветята, хората късат крилата на пеперудите, усмивките изстиват, разтягат се в грозни гримаси, звездите падат като напръскани с инсектицид насекоми, Бетовен замлъква. Къщите се издигат в небето и се люлеят сред мусони и клони.

Очите ѝ се гмурват в земята и Бог сграбчва душата ѝ, защото това не е истина, това е твърде безчовечно.

И я прибира, мислейки за времето, когато ще я използва отново.

Някой ден, скоро.

Но дали изобщо.

Сега не му се играеше повече.